

**Волею долі я перемагаю.
Частина 4**

КУПИТИ

КОХАТИ ЇЇ ЗАРАЗ - АБО НІКОЛИ

Він - Амо Вітіелло. Неймовірно гарячий красунчик та майбутній капо Фамілії. Жорстокий і холодний. Його усмішки не удостоєна жодна красуня. Окрім Грети Фальконе.

Вона - принцеса мафії, до якої неможливо підступитися. І саме її так бажає Амо. Вона для нього - заборонений, проте такий солодкий плід. Грета не вірила в кохання з першого погляду. Але це було до зустрічі з Амо...

З кожним кроком, з яким Крессіда наближалась, я розумів, що це не та жінка, з якою я хочу одружитися. З кожним вдихом я відчував, що люблю ту жінку, що десь тут, у церкві. І з кожним диким ударом мого приреченого серця я знав, що ніколи не буду з тією жінкою, яку я кохаю.

перемагаю

Волею долі я

Розділ Перший

Грета

Дванадцять років

Я була зовсім маленькою дівчинкою, одягненою у свою улюблену балетну пачку, коли зрозуміла, що чоловіки в моїй сім'ї були схожими на монстрів з тих фільмів жахів, які так любив дивитися Невіо. І моє серце тріснуло.

На задньому дворі було чути вигуки та сміх, а ніс лоскотав запах вугілля. Я зустрілася поглядом із мамою. Вона відпочивала на лежачку поруч із нашим величезним басейном, у якому мій близнюк Невіо та кузени Алессіо й Массімо влаштували битву проти Давіде, сина Фабіано, та мого дядька Савіо. Жінки сім'ї лежали на шезлонгах довкола них із напоями в руках. Тільки Аврора, яка була лише на три роки молодша за мене, стояла на краю басейну, спостерігаючи за бійкою так, ніби хотіла приєднатися до них. Я сиділа на терасі, потребуючи трохи простору, але навіть тут було занадто шумно. Це був довгий день, наповнений подарунками, тортом, співами та обіймами, адже це був наш із Невіо дванадцятий день народження.

Якби це був лише мій день народження, я взагалі його не відзначала б, але це також було свято Невіо, тож я терпіла цей ажіотаж.

Я винувато усміхнулася мамі та встала зі стільця. Вона кивнула, від чого з її недбалої зачіски випало декілька блондинистих пасом. Вона знала, що мені необхідно піти та решту вечора відновлювати сили у своїй кімнаті.

Я озирнулася, шукаючи поглядом батька, аби, як завжди, побажати йому добраніч. Він, Ніно та Фабіано були у вітальні нашого маєтку. У цьому місці зазвичай було багато людей. Під цим дахом жили три сім'ї, тому хтось завжди користувався цією кімнатою для зустрічей — хай то святкування чи сварки. І Фабіано, хоч і не був кровним родичем, вважався братом мого батька та дядьків, тому теж частенько бував тут.

Вони говорили приглушеними голосами. Я відчувала, що щось не так. У повітрі витала нервозність, від чого по спині побігли мурашки й

мені захотілося заховатися в темному кутку. Батько заговк, щойно побачив мене.

На мить у його очах, таких же чорних, як і моїх, щось зблиснуло, але перш ніж я встигла зрозуміти, що це означає, його погляд став м'яким. Я підійшла та швидко його обійняла.

— Я йду спати.

— Йди. — Він поцілував мене в маківку, а я, перед тим як піти, усміхнулася Ніно та Фабіано усмішкою, яка сьогодні здавалася трохи натягнутою від надмірного використання, та попрямувала у свою кімнату в сімейному крилі.

Ще декілька років тому я ділила кімнату з Невіо, але коли після заходів мене переповнювали емоції, зазвичай я шукала абсолютної тиші, а Невіо не можна було назвати тихим. У його кімнаті ніби проходили бойові дії, а моя — була організованою та бездоганно чистою. Однак наші кімнати були з'єднані дверима, аби ми могли легко навідуватися одне до одного.

Попри те, що була лише восьма година, я приготувалася спати. Я почувалася втомленою та хотіла почитати в ліжку.

І настала майже одинадцята, коли я зрозуміла, що мої розум та тіло не зможуть заспокоїтися найближчим ча-сом. Мене все ще переповнювали емоції від цього дня.

Надворі стало тихіше.

Я вилізла з ліжка, одягнула свій улюблений білий купальник, колготки, пачку та балетні туфлі й спустилася вниз. Крізь французькі двері побачила, що мама, дружина Ніно Клара, дружина Савіо Джемма та дружина

Фабіано Леона все ще розмовляли та пили вино. Трохи далі я помітила якісь рухи, напевно, то були інші діти.

Я вирішила не йти до балетного залу в маленькому садовому будинку. Мені не подобалося там танцювати, поки в саду було так багато людей.

Натомість я попрямувала до підвалу. Батько не хотів, щоб я там була. Але відколи Невіо дізнався код від сталевих дверей, я часто туди ходила, коли не могла усамітнитися деінде.

Мене завжди тягнуло до темряви. Коли мій мозок переповнювали звуки та запахи, наче лавина, що грозила накрити мене з головою, я шукала затишні куточки й тріщини в нашому маєтку, щоб сховатися. Я провела безліч ночей, блукаючи нескінченними тунелями та кімнатами, що пролягали під нашим будинком і двома сусідніми.

Один із них належав Фабіано і його родині, інший майже завжди стояв порожнім. Батько купив його, бо не хотів мати сусідів під боком. Мій дядько Адамо з родиною зупинявся там, коли вони приїжджали до Лас-Вегаса.

Сьогодні вночі в підвалі щось було не так. Моїм очам знадобилося трохи часу, щоб звикнути до темряви, і тоді я помітила світло, що ледь пробивалося з глибини коридору. Я пішла до нього і опинилася в першому тунелі під сусіднім будинком. У коридорі було світло. Я насторожилася, почувши приглушені голоси за одними з дверей.

Далі коридором почулося шурхання, ніби взуття волочилося по землі, і я проковзнула в кімнату поруч із камерою. Коли я повернулася, у ній теж горіло світло, і я побачила чому. У кімнаті було вікно до підлоги, що виходило на сусідню камеру. Усередині були батько та Невіо, але, здається, вони мене не бачили. Це було одностороннє вікно. Я наблизилася, гадаючи, що відбувається. У Невіо все ще було вологе волосся, а на ногах не було взуття. Двері в камеру відчинилися, і туди зайшли Ніно та Фабіано, волочачи за собою дуже високого, але худого чоловіка.

Вони кинули його на ноші в центрі кімнати, а потім прикували наручниками.

— Насолоджуйся своїм подарунком до дня народження, — промовив Фабіано, хитаючи головою та криво посміхнувшись, і пішов.

Невіо кинув погляд на батька та Ніно, облизуючи губи.

— Подарунком?

Я затремтіла від нетерпіння в його голосі.

Рекомендована література

Ніколи не бреші

Скляний меч. Книга 2

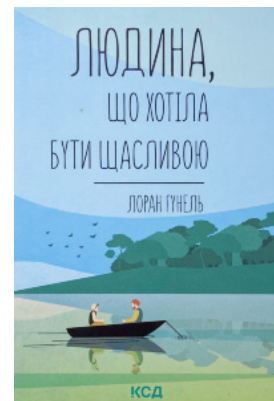
Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Знайди мене. Новели.
Книги 4.5 та 5.5

Смертниця

Людина, що хотіла бути
щасливою

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ